

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО

РЕШЕНИЕ № 183

29.06.2016г., гр.Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд-Хасково на първи юни през две хиляди и шестнадесета година, открито заседание, първи касационен състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ХАЙГУХИ БОДИКЯН

ЧЛЕНОВЕ: 1. КРЕМЕНА КОСТОВА-ГРОЗЕВА

2. ЦВЕТОМИРА ДИМИТРОВА

Секретар: Й.П.

Прокурор: Елеонора Иванова

като разгледа докладваното от съдията Костова-Грозева **к.а.н.д. №131** по описа на съда за 2016 година, за да се произнесе взе предвид :

Производството е по реда на чл.63 ал.1 изр.2 от ЗАНН и глава XII, чл.208 и сл. от АПК.

Обжалваното решение

С Решение №70/23.03.2016г. постановено по АНД №173/2016г. РС- Хасково отменил НП №2015К-035445/20.10.2015г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите Пловдив, Смолян, Пазарджик, Хасково, Кърджали и Стара Загора към Комисия за защита на потребителите, с което на ЕТ „С. – А.С.“ със седалище и адрес на управление гр.Х., ул.“Ш.” бл..., ет..., ап..., представлявано от А.Д.С., било наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 500 лева на основание чл.221 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, за извършено нарушение на чл. 119, ал.1, т.1 от ЗЗП.

Обстоятелства по обжалването

Касаторът – Регионална дирекция за областите Пловдив, Смолян, Пазарджик, Хасково, Кърджали и Стара Загора към Комисия за защита на потребителите, обжалва в срок решението. Моли същото да бъде отменено като незаконосъобразно и да се потвърди отмененото НП. Твърди се в касационната жалба, че за да отмени НП, въззивната инстанция се била позовала на съществени процесуални нарушения, допуснати в хода на издаване на процесното НП, свързани с липсата на реквизити, изискуеми по ЗАНН в АУАН и НП. Цитира разпоредбата на чл.119, ал.1, т.1 от ЗЗП. Твърди, че в НП и АУАН ясно, конкретно текстово били изписани датата и мястото на нарушението. Същото било установено на 04.09.2015г. в търговски обект, находящ се в гр.Х., бул.“Р.” № .., поради което касаторът намирал изводите на съда относно нарушение на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН за несъстоятелни. В хода на проверката, длъжностните лица лично били констатирани поддържането на гаранционни карти от търговеца в неговия обект. Неправилно въззивният съд достигнал до извода, че тъй като не било налице констатирана продажба на потребител, не било извършено описаното в НП нарушение. Нарушението по чл.119 не било резултатно, а формално. Не било необходимо да била налице констатирана продажба на стока от потребител, за да се приемело, че били налице съставомерни вредни последици. Към 19.09.2015г. в проверявания обект от длъжностни лица била описана гаранционна карта, която не съдържала цитираните в чл.119 от ЗЗП реквизити. Санкцията била точно определена. НП било издадено в съответствие с изискванията на закона и събраните доказателства.

В с.з. касаторът, редовно призован се явява, не изпраща и представител.

Ответникът – ЕТ „С.-А.С.“ чрез представляващия А.Д.С., редовно призован, в писмен отговор заема становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на ОП-Хасково пледира за оставяне в сила на обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Правни съображения

При съвкупната преценка на събрания доказателствен материал по делото, касационният състав намира касационната жалба за допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, а по съществото си за неоснователна.

Като взе предвид изложените съображения от пълномощника на касатора касационната инстанция намира, че същият де факто и де юре визира като касационни основания против жаленото решение на РС-Димитровград тези по чл.348, ал.1, т.1-2 от НПК. Касационно основание „необоснованост“ по см. на НПК не се съдържа в чл.348 от НПК, приложим съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Въззивният съд, за да отмени процесното наказателно постановление, приел, че на 04.09.2015г. била извършена проверка на търговски обект: магазин за ел.материали, находящ се в гр.Х., бул.”Р.” №., стопанисван от ЕТ „С.-А.С.“, при която било установено, че обектът бил в работен режим и в същия били изложени за продажба електрически котлони и скари за печене, произведени от ЕТ „С.-А.С.“, за които производителят предоставял търговска гаранция в писмена форма с гаранционни карти, в които липсвала информация за правата на потребителите, произтичащи от гаранцията по чл.112-115 от ЗЗП и не се посочвало, че търговската гаранция не оказвала влияние върху правата на потребителите, произтичащи от гаранцията по чл.112-115 от ЗЗП и по – точно – независимо от търговската гаранция, продавачът отговарял за липсата съответствия на потребителската стока с договора за продажба съгласно гаранцията по чл.112-115 от ЗЗП. Впоследствие на 18.09.2015г. отново била извършена проверка по документи, при което е съставен АУАН.

Въззивният съд намерил, че правилно била извършена квалификацията на извършеното нарушение, тъй като разпоредбата на чл.119, ал.1, т.1 от ЗЗП съдържа определено правило за поведение, доколкото изисквал от съответния търговец или производител да отразява определени данни в предявяваните от него търговски гаранции в писмена форма. РС още приел, че нарушението било описано, като се сочело, че се предоставяла на потребителите търговска гаранция в писмена форма, без обаче да се сочи конкретен пример къде и кога е станало това. Не се сочели дата и място на представянето на такава гаранция и съответно лице, на което да е била представена. Отделно от това, по делото не били събрани доказателства, които да доказват по безспорен начин, че търговецът бил предоставил на някой клиент бланка за търговска гаранция, от което следва, че не било извършено описаното в АУАН и НП нарушение и на практика липсвал състав на вмененото нарушение, тъй като нямало действие от страна на жалбоподателя по представянето на гаранция в този й вид. При проверката била предоставена празна бланка, но според въззивния съд това не можело да се приеме за предоставяне на съответната гаранция на клиент, тъй като самата бланка не била попълнена и на практика нейното предоставяне на клиент било под въпрос. Липсвали подпис и печат на търговеца и представляващото го лице. Според РС не било ясно къде и кога щяло да стане и дали изобщо такава гаранция щяла да се предоставя в тази си форма на клиент на търговеца.

Разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗЗП задължавала представящият гаранция търговец, при осъществяване на продажба на стока, да предостави на потребителя заявление за предоставяне на търговска гаранция, съдържаща задължително информация, подробно посочена в чл.119, ал.1, т.1-3 от ЗЗП. Твърдяното нарушение намирало израз в това, че при определена продажба на стока, търговецът представя на конкретния потребител валидно /попълнено и подпечатано/ заявление за предоставяне на търговска гаранция, което обаче не съдържа посочените реквизити, а не в това, че при проверка на ЗЗП в обекта били установени празни – непопълнени бланки на заявление за предоставяне на търговска гаранция, които не съдържаха информация по чл. 119, ал.

1, т.1-3 от ЗЗП.

Въззивният съд още посочил, че АУАН и НП не били съставени и съответно издадени съгласно изискванията на процесуалния закон, тъй като не съдържали реквизитите, изискващи се от ЗАНН. Както в АУАН, така и НП липсвали точно описание на обстоятелствата, при които било извършено твърдяното нарушение и най – вече точната дата и мястото на извършване. Безспорно мястото и датата на нарушението били от изключително значение, както за преценка относно преклузивните срокове по ЗАНН за съставянето на АУАН и НП, така и за преценката на относимата правна норма към квалификацията на нарушението и съответно правната норма, на база на която се налагала имуществената санкция. В случая в акта и в НП се сочели множество дати.Твърдяло се в АУАН и НП, че нарушението за пръв път било констатирано в гр.Г. с протокол от 09.07.2015г. на КЗП-Русе, след това било констатирано и в гр.Х., на но нова дата 04.09.2015г, като за нито една от датите и места, органът не твърдял, че именно те са датата и мястото на извършване на описаното в АУАН и НП нарушение. За датата и мястото на нарушението можело само да се предполага и евентуално да се извлича по тълкувателен път, което било недопустимо. Тези задължителни реквизити на АУАН и НП нямало как да се извеждат по тълкувателен път, а следва изрично да се посочат от АНО в НП.

Касационната инстанция намира фактическите и правни изводи на въззивния съд за правилно изградени. Изцяло правилно въззивният съд приема извод за отмяна на процесното НП, доколкото изцяло правилен е неговият извод, че при проведеното особено административно-наказателно производство има допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като нито в АУАН, нито в постановлението се сочат по несъмнен начин задължителните съгласно чл.42 и чл.57, ал. 1 от ЗАНН реквизити, чрез които се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване.

Следва да се отбележи, че посочването на точната дата на извършване на нарушението има съществено значение, както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и с оглед осъществяването от съда на контрол за спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Неясното посочване на датата и мястото на извършване на нарушението в актовете на административно наказващия орган, каквото тук се установява да е налице, съставлява нарушение на императивни правила от процесуалния закон, чието допускане практиката определя като съществени, именно защото водят до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице.

Касационната инстанция споделя тълкуването, което прави въззивния съд на сочената за нарушена норма на чл.119, ал.1, т.1 от ЗПП. Правилно се приема, че задължението за предоставящия гаранция стока възниква, когато се осъществява конкретна продажба на стока, като именно към този момент търговската гаранция следва да съдържа задължителното съдържание, посочено в чл.119, ал.1, т.1-3 от закона. Доколкото в АУАН и НП несе описва такава фактическа обстановка, т.е. на осъществяване на продажба на стока, при която търговската гаранция не съдържа тези задължителни реквизити, то правилен се явява изводът на РС, че не се доказва и извършване на нарушение на чл.119, ал.1, т.1 от ЗЗП.

Проверяваното решение не страда от въведените с касационната жалба основания за отмяна, поради което следва да се остави в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 предл. I- во от АПК, вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №70/23.03.2016г., постановено по НАХД №173/2016г. на Районен съд- Хасково.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.